

23: போர் படை விரிவாக்கம்

தத்தகாமினியின் படையினரில் கண்டுலா (*Kandula*), நந்திமித்தா (*Nandhimitta*), சுரானிமிலா (*Süranimila*), மஹாசோனா (*Mahäsona*), கோதைம்பரா (*Gothaimbara*), தேரபுட்டபைய்யா (*Theraputtabhaya*), பாரனா (*Bharana*), வேலுசுமானா (*Velusumana*), கஞ்சதேவா (*Khañjadeva*), புஸ்ஸதேவா (*Phussadeva*), மற்றும் லபியாவாசபா (*Labhiyavasabha*) போன்றவர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் மிகவும் திறமை கொண்டவர்கள். அவர்களுக்கு யானை போன்ற பலமும் இருந்தன.

சிடியா மலைப் பிரதேசத்தின் கண்டராஜி என்ற (*Khandaraji*) கிழக்குப் பகுதியை ஆண்டு வந்தவர் மன்னன் எலராவின் (*Elara*) சகோதரியின் மகனான மித்தா (*Mitta*) என்பவர். அவருடைய மாமனிடம் இருந்த அனைத்துக் குணங்களும் மித்தாவிடமும் இருந்தன. சிறு வயதான பொழுது அவர் விளையாடப் போகாமல் இருக்க அவருடைய பெற்றோர் அவரை ஒரு மைல் கல்லில் கயிறு போட்டுக் கட்டி விடுவார்கள். ஆனால் அந்த சிறுவன் (*மித்தா*) அந்தக் கயிறுடன் அந்த கல்லையும் சேர்த்து இழுக்கும் பொழுது கயிறு அறுந்து விடுமாம். ஆதனால் அவர் பெயர் நந்திமித்தா (*Nandhimitta*) என ஆயிற்று. அவர் பத்து யானைகளின் பலத்திற்கு சமமானவர். அவர் வயதுக்கு வந்ததும் நகருக்குப் போய் தன்னுடைய மாமனுக்கு உதவி வந்தார். தமிழாக்கள் ஸ்தூபாக்களையும் மற்ற புனித இடங்களையும் தாக்கி அழித்துக் கொண்டு இருந்த பொழுது இவருடைய கையில் கிடைப்பவர்களின் இரு கால்களையும் பிடித்துக் கொண்டு நார் உறிப்பது போல அவர்களை இரண்டாகப் பிளந்து கொண்டு விடுவாராம். ஆனால் அப்படிக் கொண்டு விட்டவர்களின் உடலை தேவர்கள் மறைந்து போகும்படி செய்து விடுவார்களாம்.

அவர்கள் மன்னிடம் சென்று தமிலாக்கள் தொடர்ந்து கொலை செய்யப்பட்டு வருவதினால் அவர்களுடைய எண்ணிக்கை குறைந்து வருகின்றதே எனக் கூறிய பொழுது அவர்களை கொல்பவனை பிடியுங்கள் என்றார். ஆனால் அதை செய்து வந்தவரை அவர்களினால் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. நந்திமித்தா நினைத்துப் பார்த்தார் 'நான் இப்படி செய்வதினால் புத்தருடைய போதனைகளை அவமதிக்கின்றேன். ரோஹனாவில் பல இளவரசர்கள் புத்த சமயத்தில் பற்றுள்ளவர்களாக உள்ளனர். அங்கு சென்று மன்னிடம் பணி புரிந்து தமிலாக்களை அழித்தப் பின் அந்த இளவரசர்களுக்கு முடி சூட்டி புத்த மதத்தை செழிக்க வைப்பேன்' ஆகவே காமினியிடம் சென்று தன்னுடைய எண்ணத்தைக் கூற அவரும் அவருடைய தாயாரிடம் ஆலோசனைக் கேட்டப் பின் அதற்கு ஒப்புக் கொண்டு நந்திமித்தாவை தன்னுடைய படையில் சேர்த்துக் கொண்டார்.

அங்கே மஹாகங்காவில் மன்னன் காகவானதிஸ்ஸா (*Käkavannatissa*) தமீலாக்களை அடக்கியே வைத்திருந்தார். அவருடைய இன்னொரு மனைவியின் மகனான திகப்பையாவை (*Dighābhaya*) கச்சகா (*Kacchaka*) அரண்மனையின் பாதுகாவலுக்கு அதிபதியாக நியமித்தார். அவரும் இரண்டு யோசனை தூரத்திற்குள் இருந்த அனைத்து குடும்பத்தில் இருந்தும் வீட்டிற்கு ஒரு பிள்ளையை படைக்கு அனுப்புமாறு உத்தரவு போட்டார். கோட்டிவாலா (*Kotthivāla*) மாவட்டத்தில் இருந்த காண்டகவித்திக்கா (*Khandakavittika*) என்ற கிராமத்தில் இருந்த சம்ஹா (*Samgha*) என்ற கிராம அதிகாரிக்கு ஏழு மகன்கள் இருந்தனர். அவருடைய கடைசி மகனான நிமிலா (*Nimila*) சோம்பேரியாக இருந்தான். அந்த குடும்பத்தில் இருந்தும் ஒரு பிள்ளையை படைக்கு அனுப்ப வேண்டிய நிர்பந்தம் ஏற்பட்டது. நிமிலா பத்து யானை பலம் கொண்டவன். வேலை எதுவும் செய்யாமல் சோம்பேரியாகத் திரிந்து கொண்டு இருந்ததினால் அவனுடைய மற்ற சகோதரர்கள் அவனை படைக்கு அனுப்புமாறு தந்தையிடம் கூற அவர்களுக்கு அதில்

அவர்களுக்கு விருப்பம் இல்லை. ஆனாலும் அவன் ஒரு நாள் விடியற்காலை எழுந்து மூன்று யோசனை தூரம் நடந்து சென்று இளவரசரை சந்தித்தார். அவரும் அவனுக்கு ஒரு பரிட்சை வைத்தார். அவரிடம் கூறினார் ‘ நீ என்னுடைய தூதுவனாக சிடியா மலைப் பகுதியில் உள்ள துவார மண்டலா எனந் நகரத்திற்குச் செல். ஆங்கு குண்டலி (Kundali) என்ற ஒரு பிராமணர் வசிக்கின்றார். அவர் என்னுடைய நண்பர். அவரிடம் சென்று அவர் கொடுக்கும் பொருட்களை எடுத்து வர வேண்டும். அதைக் கூறிவட்டு அவனுக்கு உணவு கொடுத்து அனுப்பினார். அவனும் அனுராதபுரத்தை நோக்கி ஒன்பது யோசனை தூரம் நடந்து அந்த பிராமணரை சந்தித்தான். அவனை அன்புடன் வரவேற்றவர் ‘நீ முதலில் அந்த ஏரியில் குளித்து விட்டு வா ‘ என திஸ்ஸா ஏரிக்கு அவனை அனுப்பினார். அந்த ஏரிக்குச் சென்று குளித்தப் பின் புத்த போதி மரத்தை வணங்கியவன் தூபராமாவிற் குச் சென்று நகர் முழுவதையும் சுற்றிப் பார்த்து விட்டு நறுமணப் பொருட்கள், தாமரைப் பூக்கள் என பலவிதமான பொருட்களையும் வாங்கி வந்தான். அவன் அனைத்து இடங்களையும் சுற்றி வந்ததைக் கண்டு வியந்து நின்றார் அந்த பிராமணா நினைத்தார். ‘இவனுடைய சக்தி பிரமிக்க வைக்கின்றது. கச்சகாடித்தாவில் (Kacchakatittha) இருந்து துவாரமண்டலாவிற்கும் (Dvaramandala) அங்கிருந்து அனுராதபுரத்திற்கும் நடந்தே சென்று வந்துள்ள இவனுடைய வலிமையைக் கண்டால் மன்னன் இலாரா நிச்சயமாக இவனை வேலையில் வைத்துக் கொள்வார்’

இப்படியாக எண்ணியவர் ‘இவனுக்கு ஆயிரம் நாணயங்கள் கொடுத்து வேலையில் வைத்துக் கொள்ளவும்’ என ஒரு கடிதம் எழுதி மேலும் பல பரிசுக்களை அவனிடம் தந்து மன்னனிடம் அனுப்பினார். அவரிடம் இருந்த மற்ற பணி ஆட்கள் அவன் மீது பொறாமை கொண்டனர். அவன் தலை முடியை சீரமைத்து, குளித்தப் பின் புன்னவத்தான (Punnavaddhana) என்ற சிறப்பான உடைகளை அணியச் செய்து சில்க் (Silk) துணியில் செய்த தலைப் பாகைக் கட்டி மன்னனிடம் அழைத்துச் சென்றனர்.

மன்னனும் அவனுக்கு தன் வீட்டில் இருந்தே உணவு தந்தார். அது மட்டும் அல்ல பத்தாயிரம் நாணயமும். விலை உயர்ந்த படுக்கை ஒன்றையும் பரிசாகத் தந்து அனுப்பினார். அவற்றை எடுத்துக் கொண்டு சென்ற நிமிலா தனக்குக் கிடைத்தப் படுக்கையை தந்தையிடமும் பணத்தை தாயாரிடமும் கொடுத்தார்.

அன்று இரவே அவர் தன் பணியில் சேர்ந்து விட்டார். அதைக் கேட்ட இளவரசர் இன்னமும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார். மறுநாள் பத்தாயிரம் நாணயம் அவருக்குக் கொடுத்து அவருடன் துணைக்கு ஒருவரையும் அனுப்பி வீட்டிற்கு அனுப்பினார். அவரும் அவற்றைத் தன்னுடைய பெற்றோர்களிடம் தந்து விட்டு மன்னன் காகவானதிஸ்ஸாவிடம் சென்றார். அவரும் காமினிக்கு பாதுகாவலராக அவரை நியமித்து சுரனிமிலா (*Sūranimila*) என்ற படை வீரரின் இருப்பிடத்தில் தங்கிக் கொள்ள அனுப்பினார்.

குலம்பாரி (*Kulumbari*) என்ற மாவட்டத்தில் இருந்த ஹுண்டரிவாபி (*Hundarivapi*) என்ற கிராமத்தில் திஸ்ஸாவின் எட்டாவது மகன் இருந்தார். அவனுக்கு ஏழு வயதான பொழுது அவன் சிறிய பனை மரங்களை வெட்டுவான், பத்து வயதான பொழுது பெரிய பனை மரங்களைவெட்டி வீழ்த்துவான். யானை போன்று பலத்தைக் கொண்டு இருந்தான் அந்த சிறுவன். அவன் பெரியவனாகி மஹாசோனா (*Mahasona*) என பெயர் பெற்ற பொழுது பத்து யானையின் அளவு பலம் கொண்டு இருந்தான். அதனால் அந்த சிறுவனை அவனுடைய தந்தை மன்னனிடம் அழைத்துப் போய் அவனுடைய பலத்தைப் பற்றிக் கூற அவனையும் தன் படையில் காமினி சேர்த்துக் கொண்டார்.

நித்துவாட்டிகா (*Nitthulavitthika*) மாவட்டத்தில் இருந்த கிரி (*Giri*) என்ற கிராமத்தில் இருந்தவர் மஹாநமாவின் மகனான பத்து யானை பலம் மிக்க கோதகா (*Gothaka*) என்பவர். அவனுடைய மற்ற ஆறு சகோதரர்களும் அவனை கேலி செய்வார்கள். ஒரு முறை அவர்கள் அனைவரும் அருகில் இருந்த காட்டிற்குப் போய் அங்கிருந்த இடத்தில் தோட்டம்

போட ஒரு இடத்தை உழுதனர். அதன் பின் கோதகாவிடம் பல மரங்களும் இருந்த இடத்தைக் காட்டி அதை உழுது வைக்குமாறு கூறி விட்டுச் சென்றனர். அவனும் பலமிக்க இம்பாரா (*imbara*) போன்ற மரங்களை வேரோடு பிடுங்கி எறிந்து விட்டு வயலை தயார் செய்த பின் அவர்களிடம் சென்று விவரத்தைக் கூற அவனுடைய பலத்தைக் கண்ட மற்ற சகோதரர்கள் அவனை வெகுவாகப் புகழ்ந்தனர். அதனால் அவனுடைய பெயர் கோதைம்பரா (*Gothaimbara*) என ஆயிற்று.

கோடா (*Kota*) மலைப் பகுதியில் கிட்டி (*Kitti*) என்ற இடத்தில் ரோஹனா என்ற கிராமத் தலையாரி வசித்து வந்தார். அவருக்கு கோதபைய்யா (*Gothabhaya*) என்ற மகன் இருந்தார். அவருக்குப் பத்து வயதான பொழுது நான்கு அல்லது ஐந்து பேர் தூக்க முடிந்த அளவு கனமான பாறைகளை தான் ஒருவனே தூக்கிப் போட்டு பந்து போல விளையாடுவான். அவனுக்கு பதினாறு வயதான பொழுது அவனை முப்பத்தி எட்டு அங்குல தடிமனும், பதினாறு கியூபிக் நீளமுமான பனை மற்றும் தென்னை மரங்களை வெட்ட அவனுடைய தந்தை அனுப்ப அவனும் அவற்றை வேரோடு பிடுங்கி எறிந்தான். அதனால் அவனும் காமினியின் படையில் ஒரு வீரனாக சேர்ந்தான். அவனுடைய தந்தை தேரா மஹாசுமாவின் சிஷ்யர். ஒரு முறை ரோஹனா கோடபப்பாராவில் (*Kotapabbata*) மஹாசுமாவின் போதனையைக் கேட்டுக் கொண்டு இருந்தவர் ஞான மார்கத்தின் முதல் படியான சோடாபட்டி (*sotápatti*) என்ற நிலையை அடைந்து தன்னுடைய வீட்டை மகனிடம் தந்து விட்டு தேராவிடம் சென்று பப்பஜ்ஜா உபதேசம் பெற்றுக் கொண்டு தியானத்தில் அமர்ந்திருந்தவர் துறவியாகி விட்டார்.

கப்பகண்டரா (*Kappakandara*) என்ற கிராமத்தில் குமாரா (*Kumára*) என்பவருடைய மகன் பாரனா (*Bharana*). பத்து அல்லது பதினைந்து வயதான பொழுது காட்டில் வேட்டையாட தன் நண்பர்களுடன் சென்றவன் முயல்களைத் (*hares*) துரத்திப் பிடித்து தனது கால்களினால் அவற்றை புமியில் அடித்து இரண்டாகப் பிளந்து விடுவான். அவனுக்குப் பதினாறு வயதான

பொழுது நண்பர்களுடன் காட்டிற்குச் சென்றவன் கருப்பு மான் (*antelopes*), கடம்பை மான் (*elks*) மற்றும் கரடிகளையும் (*boars*) அது போலவே அடித்துக் கொன்றான். ஆதனால் அவன் மாபெரும் வீரன் எனப் பெயரெடுத்து காமினியின் சைனியத்தில் சேர்ந்தான்.

கிரி மாவட்டத்தில் இருந்த குடும்பியாங்கனா (*Kutumbiyañgana*) என்ற கிராமத்தில் வாசபா (*Vasabha*) என்பவர் இருந்தார். அவருக்கு ஒரு குழந்தைப் பிறந்த பொழுது அவருடைய நண்பரும் ஆளுனருமான சுமன்னா (*Sumana*) மற்றும் வேலா (*Vela*) என்பவர்கள் வந்து பெயர் சூட்டினர். அந்த குழந்தை வளர்ந்து பெரியவனாகியதும் கிரியிடம் வேலைக்குச் சேர்ந்தான். அவரிடம் ஒருவரும் அடக்க முடியாத குதிரை இருந்தது. 'எனக்கேற்ற குதிரை இங்குள்ளதே' என ஒரு நாள் அவன் வேடிகையாகச் சொல்ல ஆளுனர் கூறினார் 'அதை அடக்கு பார்ப்போம்'. அவன் சற்றும் தாமதிக்காமல் அந்த குதிரையைப் பிடித்து அதன் மீது ஏறிக் கொள்ள அது சுற்றி சுற்றி வந்து விட்டு அமர்ந்து கொண்டது. எதோ பல வீரர்கள் அதை அடக்கிப் பிடித்திருந்தது போல அவன் ஒருவனே மீண்டும் மீண்டும் அந்த குதிரை மீது ஏறி ஓட்ட, கூடி இருந்தவர்கள் ஆச்சரியத்துடன் அந்த நிகழ்சியை பார்த்தனர். ஆளுனர் நினைத்தார் 'இவன் மன்னின் படைக்கு லாயக்கானவன்'. அவனுக்கு பத்தாயிரம் நாணயம் தந்து வேலுசுமன்னா (*Velusumana*) என்ற அந்த வீரனை தனது படையில் இணைத்துக் கொண்டார்.

மஹிசநோடிகா (*Mahisadonika*) என்ற மாவட்டத்தில் இருந்த நகுலநாகா (*Nakulanaga*) என்ற கிராமத்தில் அபய்யாவின் கடைசி மகனான தேவா என்பவன் இருந்தான். அவன் தத்தித்தத்தி நடந்ததினால் அவனுக்கு கஞ்சதேவா (*Khañjadeva*) எனப் பெயரிட்டனர். ஒரு முறை மிக்க பலசாலியான அவன் காட்டிற்கு தன் நண்பர்களுடன் சென்றிருந்த பொழுது அங்கு திரிந்து கொண்டு இருந்த காட்டு எருமைகளின் (*buffaloes*) கால்களைப் பிடித்து தலைக்கு மேல் சுற்றி பூமியில் அடித்துக்

எலும்புகளை நொறுக்கிக் கொன்றான். அதைக் கேள்விப்பட்ட மன்னன் அவனை அழைத்து காமினியின் படையில் சேருமாறு ஆணையிட்டார்.

கவிதா (*Gavita*) என்ற இடத்தில் இருந்த சிட்டலப்பபதா (*Cittalapabbata*) என்ற விகாரின் அருகில் வசித்து வந்தவர் உப்பலாவின் (*Uppala*) மகனான புஸ்ஸதேவா (*Phussadeva*) என்பவர். அவன் அந்த விகாருக்குச் சென்றால் அந்த போதி மரத்தின் அடியில் வைக்கப்பட்டு இருக்கும் சங்கை எடுத்து பெரும் ஒலித் தரும் வகையில் ஊதுவான். ஆதில் இருந்து வந்த ஒலியைக் கேட்டு அவனுடன் செல்லும் மற்றவர்கள் மிரண்டு நிற்பார்கள். அதனால் அவனுடைய பெயர் உம்மதபுஸ்ஸதேவா (*Ummádaphussadeva*) என ஆயிற்று. அவனுக்கு அவனுடைய தந்தை துல்லியமாக வில் அம்பு எய்தும் கலையை கற்றுக் கொடுத்து இருந்தார். அவன் அதில் திறமைசாலியாக விளங்கினான். வண்டி நிறைய மணல், ஒன்றுடன் ஒன்றாக கட்டப்பட்ட பருமனான நூறு தோல்கள், எட்டு அல்லது பதினாறு அங்குல பருமனான உடும்பரா (*udumbara*) மரத்தில் செய்த ஆசனம் மற்றும் நாலு அங்குல பருமனான இரும்பு மற்றும் பித்தளை உலோகம் போன்ற அனைத்தும் ஒன்றன் மீது ஒன்றாக வைக்கப்பட்டிருந்த வண்டி மீது அம்பு செலுத்த அது அவற்றை துளைத்துக் கொண்டு அடுத்தப் பக்கம் வந்து விழுந்தது. அதைக் கேள்விப்பட்ட மன்னன் அவனை அழைத்து காமினியின் படையில் சேருமாறு ஆணையிட்டார்.

துலஹாரா (*Tuládhára*) மலைக்குப் பக்கத்தில் இருந்த விஹாரவாபி (*Viháravápi*) என்ற கிராமத்தில் இருந்த மட்டா (*Matta*) என்பவரின் மகன் வாசபா (*Vasabha*) என்பவர். அவருக்கு லபியவாசபா (*Labhiyavasabha*) என்ற மகன் இருந்தான். அவனுடைய இருபதாம் வயதில் மிக்க பலசாலியாக இருந்தான். பத்து அல்லது பதினைந்து நண்பர்களுடன் ஒரு இடத்தில் குளம் வெட்டிச் சென்றான் அவன். பத்து அல்லது பதினைந்து ஆட்கள் தோண்டும் அளவு மண்ணை அவன் ஒருவன்

மட்டும் அவர்கள் செய்வதை விட மிகக் குறைவான நேரத்தில் தோண்டி எடுத்தான். அகவே அவனையும் அந்த மன்னன் அழைத்து காமினியின் படையில் சேர்த்தார். அந்த குளம் வாசபா குளம் என்ற பெயர் அடைந்தது.

அந்த பத்து வீரர்களுக்கும் அந்த மன்னன் தன் மகனுக்குச் செலுத்தும் அன்பைப் போலவே அன்பு செலுத்த அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் பத்து வீரர்களுக்கு சமமானவர்கள் என்ற பெயர் அடைந்தனர். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் பல இடங்களில் இருந்தும் படை வீரர்களை தேர்வு செய்து ஆயிரம் வீரர்கள் கொண்ட படையை உருவாக்கினர். அந்த ஆயிரம் வீரர்கள் பல இடங்களில் இருந்தும் படை வீரர்களை அழைத்து வந்து படை பலத்தை பதினோராயிரத்து நூற்றிப் பத்து வீரர்களாக்கினர்.

அவர்களும் மன்னனின் விருப்பப்படியே காமினி இருந்த இடத்தைப் பாதுகாத்து வந்தனர். நற்குணங்கள் கொண்டு, எவருக்கும் தீமைகள் செய்யாமல் வாழும் மனிதர்கள் வாழ்க்கை வசந்தமாக இருக்கும் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

புனிதரின் பக்தி மார்கத்தில் இணைந்த புத்த பக்தர்களின் மனதில் பேரானந்தம் பொங்கிட வழி வகுத்த கருணா மூர்த்தியின் இருபத்தி மூன்றாம் பாகமான 'போர் படை விரிவாக்கம்' என்ற பகுதி முடிவுற்றது.